

[Udenrigsministeren]

samarbejde, end hr. Niels Helveg Petersen har.

Så har jeg fået stillet to konkrete spørgsmål. Hr. Bolvig spørger, om venstre pludselig har accepteret en række ting, vi ikke tidligere har kunnet acceptere. Er det nu sådan, spørger Hr. Bolvig, at venstre har accepteret, at stigningstakten i udviklingsbistanden ikke skal ændres, at fordelingen af bistandsmidlerne skal være som hidtil? For nu at tage de to ting vil jeg godt sige, at det har vi ikke anfægtet, så havde vi stillet ændringsforslag på disse områder til finanslovsforslaget. Men det har vi ikke anfægtet, hr. Bolvig. Vi har måske under debatter i folketinget om bistandspolitikken haft lidt divergerende opfattelser, men anvendelsen af de faktiske bevillinger, vil hr. Bolvig kunne se, hvis han gennemgår ændringsforslagene til finanslovsforslaget, har vi ikke foreslået ændret i de senere år.

Så er der spørgsmålet om vores syn på forholdene i det sydlige Afrika. Det er klart, at her er der tale om en afvigelse, det er der ingen grund til at skjule. Venstres ordfører har under debatten i foråret klart sagt, hvordan vi så på den sag, men vi ved lige så vel, at der i foråret her i folketinget blev vedtaget et beslutningsforslag, hvorved et flertal i folketinget har fastlagt en udenrigspolitisk linje. I FN har i øvrigt den hidtidige regering stemt for det, og tidligere har de nordiske udenrigsministre udtrykt tilsvarende synspunkter. Derfor må jeg sige, at jeg som udenrigsminister naturligvis ikke nu her fra folketingets talerstol kan sige, at jeg vil arbejde for en udenrigspolitik, som der ikke i folketinget er et flertal bag ved. Det ville dog være en ganske besynderlig konstruktion. Jeg må naturligvis administrere den udenrigspolitik, der er et flertal for, og det er en del af aftalen mellem venstre og socialdemokratiet, at den hidtidige udenrigspolitik fortsætter.

Må jeg vedrørende bevillingerne til befrielsesbevægelser sige til hr. Bolvig, som også gjorde lidt ud af det, at vores holdning til disse bevillinger er hvert år kommet til udtryk ved vores ændringsforslag til finanslovsforslaget. Hvis hr. Bolvig slår efter, vil han bemærke, at vi aldrig har foreslået, at bevillingen blev fjernet totalt. I venstreregeringens tid var den der også og blev administreret loyalt. De sidste 3 år har vi foreslået, at den blev reduceret noget, og det var ud fra en

statsfinansiell betragtning som et led i vores ønske om at gennemføre offentlige besparelser. Jeg kan da godt nævne her til folketingets orientering, at vi under de forhandlinger, vi har haft med socialdemokratiet om en regeringsdannelse, har gentaget dette ønske. Vi har foreslået, at man som et led i den finanspolitiske stramning foretog en begrænsning af disse bevillinger, men det kunne vi altså ikke få igennem. Der var ting, vi ikke kunne få igennem, og der var ting, socialdemokratiet ikke kunne få igennem. Derfor står de bevillinger der, og derfor er det en del af regeringens politik.

Til hr. Melchior vil jeg blot sige om spørgsmålet vedrørende de nordiske udenrigsministres udtalelse i dag, bl. a. om det idrætslige samarbejde med Sydafrika, at der er ikke her tale om nogen ændring i den danske udenrigspolitik. Der er heller ikke tale om, at man vil tvinge idrætsorganisationerne. Det er ganske klart sagt, at det kan den danske regering ikke, og det var bl. a. begrundelsen for, at heller ikke den tidligere regering kunne stemme for en FN-resolution, hvori et sådant påbud var indlagt. Det, der er tale om, er, at man med idrættens organisationer drøfter disse ting, og jeg må sige, at efter min opfattelse er det ikke et spørgsmål, jeg finder kontroversielt. Det må være idrættens egne organisationer, der fortsat afgør, om de vil ændre deres hidtidige holdning.

Jeg tror, at jeg med disse bemærkninger vil slutte mit indlæg her. Der har naturligvis været nævnt mange andre ting, som kunne give anledning til replik. En del af dem har vi efterhånden hørt nogle gange, og derfor er en replik måske mindre aktuel og vil blot blive en gentagelse. Andre af indlæggene har annonceret problemer, som jeg er sikker på at folketinget vil få god tid til at behandle i de næste 2½ år.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg vil også gerne ved denne lejlighed udtrykke glæde over og tilfredshed med, at det er lykkedes at etablere et snævert politisk samarbejde imellem socialdemokratiet og venstre, et samarbejde, som altså også har medført, at der er dannet en fælles regering.

Det er mit absolutte indtryk, at begge partier har bestræbt sig på at være saglige i deres holdning over for de besværligheder, der